

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebies mana
Njeh ćí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Šerbske njedźelske łopjeno.

Wudawa šo kóždy šobotu w Šmolerjež knihiczišcežetni w Budyšinje a płaczi šchwórtlětnje 2.— hr. s portom.

A žnjowemu šwjedženju.

2. list šwj. jap. Pawoła na Tim. 2, 13:

Jest so my njewěrimy, dha wón wschał šwěrnj wostanje.
Wón šo šam šapřecź njemóže. Šamjeń.

Wono drje je tola wjazy hacź šwjedžeńske wašnje, so šo wjazy ludzi w Božim domje seńdže, so kherlufche radošnišcho klineža a wješole džakowanje t Božu horještupa. Čłowjeł, je-li někał šprawnj, njemóže hinał, hacź šo džakowacź ja te dary, kotrež jemu žiwjenje šdžerža. Njepschinješeshtaj tak hižo Šain a Šabel wot přeniečłow pólnych płodow šwój džakny wopor? Čłowjeł, kiž je t šchepjetanjom jo šašo šacžuwal: Wšchitkich woczi čakaju na tebe, so by jim jich jědź dał w šwojim čašbu, dyrbi, hdyž je wscho dopjelnjene, šwój džak woprówadź a šanošchecź: Šhwal teho Šnješa, o moja dušcha. Ale t temu šo tola horjelach napřigane Bože šłowo njehodži, móhł tón abo tamny prajicź. W nim wschał wo žanej Božej šhwalbje ani wo žanym džaku niz pišniša ništej. Wlajšy prawje, pšhecželo. Tole šłowo chze Božu šhwalbu hatle šbudžicź t tym, so Božu šwěru wušběhuje, haj Božu šwěru porńo tak žalostnej njekšwěre abo njewěre čłowjekow. Wulli je Bóh abo kaž šo nam Šerbam špěwa: Kał wulki, móžny, šławnj, našch Šnježe Božo, šy! A mały je čłowjeł, woprawdže mały w šwojej tak hordej njewěre, tutym hubjenym a šrudnym šnamjenju našcheho čaša. Šdy budže potajkim prawje žohnowana džakna njedžela? Šdyž budžetaj Bóh a čłowjeł šašo žyle hinał pšhes jene kaž hacź dotal. Łóhlo došcź tola woprawdže čłowjelej Boža šwěra čini.

Bože šłowo ja žohnowanu džaknu njedželu!

1. Wono nam rěczi wo wulkim Božu.
2. Wono nam praji wo małkim čłowjeku.
3. Wono dawo nam pokiw, šo a kał by małki čłowjeł wulki był.

Bóh šwěrnj wostanje, to je šwj. japošchtowoła šada a šwjate pšhekwědženje. Našche dyrbjalo tež bycź. Něšto wo tym móhł kóždy špóšnacź, hdyž šebi rospomina, so maju šo kóždžiczi džěń wołoko 16 štow milijonow ludzi šežiwicź! A druhich štworjenjom licžbu, šchto chyzł ju mjenowacź? Šatarjo ty, kiž šy šašo jene lěto wobhladowal tónle wulki šežiwjeński džiw šwojeho Boha, nješy ty tón přeni, kiž Božu šwěru šhwalish ju špóšnawšchi? Njeje to krašne wješele, na lubu šemju hladacź, kał šo wona pod Božej šwěrnej ruku štajnje pšcheměnja, a je tola šłoncžnje tajka, so dyrbišch prajicź: wschitko je ša šwój čaš prawe. Njeje to něšto woprawdže wulke, so to šornjatko, kotrež ty po šdacžu morwe do šemje pušchčelch, žiwjenje dostawa? A žiwjenje pšchindže šłoncžnje tola wot žiweho Boha. Šlej, kaž morwa drěmašche rola. Ale Bóh ščelesche pruhi šwojeho šłónza pšchezo milišche, čzoplíšche, horžyšche; šornjatko wotzuczi. Wěšc šy tež ty to šwoje čzinił, šamo wuštojnje šy ty jo čzinił, wschał šy telko naruknył, šy šwoje džělo čzinił t mnohej prózu a pilnosčzu, husto tež se štworženjom a šdychowanjom, wošebje hdyž płodam hoberški štrach hrožesche, so wušthnu a ludžo a šbót tradaja kaž w Štušowškej telko milijonow, ale hdyž šy šwoje mozy šem měł? A šchto šy se šwojej štarosčzu dozpił? Šlej, wo dnjo a tež w nozy šy wschitke moje prózy a štarosč podarmo. Šłoncžnje, w póšlednim wołomiku, pšchindže dołho wocžakany hnadny dešchcź. Wot koho? Wot

čłowŝkich maŝchinow abo čłowŝteje wuŝtojnoŝće? Echtož ma wočzi, tón je jo dyrbjał ŝ nowa wiđzeč lěta, jo nad nami wulka, nje-wuprajomnje wulka Boža ŝwěra rukuje. Bóh ŝwěrnny woŝtanje.

Alle ŝchto praji ŝwj. Pawoł: Seliso my njewěrimy? Čłujesč, ŝchto to rěka, kať to runje prjedy prajenemu napscheczo ŝteji? Kať ŝo ja ŝwoje dźěczi macz stara tu na ŝwěcze, tať ŝo teź wulzy jara Bóh ja wŝchěch ŝwojich stara. Kať mohła macz na ŝwoje dźěczo ŝabycz? A hdy by wŝchať wona na njo ŝabyła, dha tola ja waŝ nochzu ŝabycz, praji Bóh. A wón to jenož njepraji, wón teź po tym čini. Alle hač ŝo wjele dźěczi ŝ njedźaťom wot nana a maczerje njewobrocza? A kať čzežto wone ŝ tym ŝwěrnnymaj ŝtarŝchimaj jeju žiwjenje činja? Wono je hubjere ŝnamjo pŝchezo, jo je njedźať ŝwěta mŝda. A kať haťle, hdyž ŝo njedźať pŝchecziwo Bohu měri. Čyle maťki ŝ tym čłowjek bywa. A wón teź njebywa ŝ tym wjetŝchi ole hiŝchće mjenŝchi, hdyž, kať bohužel w naŝchich čaŝach tať huŝto, ŝo hiŝchće se ŝwojci njewěru horđzi, haj hórje, hdyž na wŝcho móžne a niemóžne waŝchuje ŝpota wěru hanicž a ŝ luda duŝche wuŝtorczič. Mamy dženka te čzožo jaŝo, wo kotrychž ŝwj. japoŝtol praji: Woni ŝu pŝchewobrocziłi kraŝnoscz njeŝchodneho Boha na podobnoŝcz, ŝu čzeŝčili a ŝlužili ŝtworjenju biele dnyli ŝworiczelej. Hač njeje teź ratať tu a tam ŝ tymle nowym dučom naŝažny? A ŝchto potom, budže-li ponizny, dźaťomny a něrimy ratať žadniŝchi a žadniŝchi? Budže wón ŝ tym ŝ wulkim knjesom abo niz žyle nawopak? Prajče ŝchto ha wěra čini? Wěra, mēnju, ŝ Bohom, Knjesom njebykow a ŝemje, w ŝwjaŝu ŝteji, ŝ nimi ličzi woŝebje teź we wŝchědnem dźěle, wěra bjerje Boha lubeho Knjesa ja ŝwojeho pŝcheczela a pomoznika. Wěra je rjekowŝla forma naŝcheho bycza, je ŝo raŝ prajilo. Wěra je to po lubym ŝlowje: Wón ŝo teho dźeržeŝche kotrehož njewiđzeŝche, jaťo by jeho wiđzať. A pŝchede wŝchěm druhimi ty, luby ratarjo, njeby mohł bjes teho wobŝtaž. Se pola teby tola wŝchitko dźělo na wěru abo nadžiju. A kať bohacze je Bóh tule nadžiju hōnonať! Witžiŝe, kať maťkeho čłowjeka nje-wěra čini? Wěrnny čłowjek teź ŝ Božimi darami hinať wob-ŝhadža hač nječimny, to rěka, wón je trjeka ŝ temu, ŝ čzemuž je Bóh je dať, ja wŝchědnny ŝlěb, niz ja wikowanŝte tworj, ŝ kotrymiž móžesč ŝo teź ŝ njeprawdu wobohaczič. Maťki je čłowjek w ŝwojci njewěrcje.

Seliso my njewěrimy, dha wón ŝwěrnny woŝtanje, wón ŝo ŝam ŝapreč nje móže, tať hiŝchće junkrěcz prajimy. Parnjo wul-temu Bohu čłowjek wiđchať pŝchezo maťki woŝtanje a ŝlabny, wot jeho ŝwěrnny a huady wotwiŝny. Alle je dha to wopravdže něŝchto tať wohidne, hdyž to rōŝnaju a ŝo po tym ŝtožuju? Žene budže potom wěŝče wuŝamknjene: Bóhŝomnyŝlenny njebudu. Čswěru ja ŝwěru! Budu ŝwojemu Bohu wobej ruzny napscheczo tyfač a jemu ŝlubicž: Hdyž njeŝwěrnny ŝu drusy, ja ŝwěrnny woŝtanu. Pŝchetož tať daloko Boža ŝwěra njeiđže, ŝo móhli my bjes wŝchec-ŝtačza njeŝwěrnny bycz. Tón muž Boži, kiž nam dženka wo Božci ŝwěrcje rěczi, je teź to krute ŝlowo prajil: Njemolcze ŝo, Bóh ŝo njeda ja ŝměch mēcz! A jene drje je hiŝchće naŝpomnjenja hōdne: Kať doľho ŝemja ŝteji, njeŝcheczanje wuŝhw a žně. Tať doľho budža ŝo teź žnjowe ŝwjedzenja ŝwojeczič. Na kōnzu pak pŝchidnu žně, kotrež budže Bóh Knjes ŝam dźeržeč! Hač ŝo w tym na-ŝtapanju pola hižo ŝ žnjam njebēla? Echto potom ŝ nami? Pŝcheczične ŝnoppy abo walczki njerjada? Echto pak budže potom mōž pŝcheczične ŝnop bycz? Maťki čłowjek, ale wulki we ŝwěrcje!

Duž poŝtarajmy ŝo ja to, a to budže teź najrjenŝchi dźať ja bohate Bože dary, ŝo byŝchaj ŝo pŝchichodnje lēpje hromadu ho-đziťoj: Wulki Bóh a maťki čłowjek. Hamjen! M. w B.

Łut. 12, 16—21.

Dźafujmy ŝo Božci ŝchčedrej dobrocziwosczil

ŝłōŝ: Hdy bych ja ŝ tyŝaz jaŝtami zc.

Čso dženka, Božo, dźafujemy
ja miłoscz twoju wōtzowŝtu
a ŝhwalbny ŝhērluŝch ŝanjeŝkemy
ja twoju ŝchčedru dobrotu;
ŝy žohnowane žně nam dať
a bohacze naŝ ŝaŝarať.

Echtož tamny bohaty muž čzysche,
hdyž polo derje njeŝlo je,
wŝchať hērupoŝcz najhroŝniŝcha bēŝche,
jo ŝhromadžil ŝej lubio je;
Bóh blaŝna jeho mjenuje,
jom' ŝ lublōm duŝchu ŝebjerje.

Čso wbehom' blaŝnej njerunajmy,
kiž ŝapomnik je dawarja!

Dźať, čzeŝcz a ŝhwalbu Bohu dajmy,
jo jeho Boža dobrotu
naŝ naŝhczuje bohacze
a ŝežiwja wŝcho ŝtworjenje! —

Ach, Wōtcze, twoja ruka Boža
je dary ŝchčedrie ŝicziťa!

Ty ŝtudžeń nam ŝy wŝcheho ŝboža;
naŝch wolŝchew ŝ teby wuŝhadža.
— Duž čzemy čzi ŝo dźaťowacz,
a ŝ hloŝkom wŝchŝchim ŝawŝŝacz.

Wŝchu ŝwoju žiwnoŝcz doŝtawamy
džeń wote dnja wŝchať wot teby,
a hdyž lōŝcht, mōz a ŝtrowoŝcz mamy,
jo dźělo naŝche ŝpēchuje,
— to wobroda je wōtzowŝta,
kiž luboŝcz twoju wobŝwēdža.

Ty dźělo mile požohnujesč,
kiž w twojim mjenje čzinjachmy;
pŝchēd ŝchodowanjom wobarnujesč,
ŝchtož pŝchihotowať ŝa naŝ ŝy;
wŝcho ŝtworjenje nam prēduje,
jo luboŝcz twoja wēczna je.

Duž haleluja ŝaŝpēwajmy,
kiž ŝbōžnje klicziť ŝ njebykowam,
a žohnowani wŝchitzy projmy:
Budž, Knježe, ŝchit a kōnzo nam,
jo ŝe ŝwēta naŝ pŝchewodža,
w dom ŝ tebi twoja dobrotu! —

Žyrkej a ŝtat.

Džeń, 7. ŝeptembra ŝta ŝo w Draždžanach wažny ŝtitf. „Towaŝtwa ŝcheczanŝkich ŝtarŝchich“ ŝjednocziču ŝo do krajneho ŝwjaŝta ja Čaŝku. Je ŝnate, ŝo ŝo wŝchudžom po kraju ŝaložuja „towaŝtwa ŝtarŝchich“. „Towaŝtwa ŝcheczanŝkich ŝtarŝchich“ ŝu ŝebi tōn uadawť ŝtažile, ŝo ŝo ja to poŝtaraja, ŝo ŝo dźěczi po ŝcheczanŝkim waŝchnju a w ŝcheczanŝkei wērcje woczahnu a wuwoczujaja. Dowiđžiŝch, ŝo ŝmēja tute towaŝtwa wjetŝcheho wliwa pŝches to, ŝo ŝo ŝ žyleho kraja do žylka ŝjednocza. Tutōn ŝ nowa ŝaloženy „ŝwjaŝ towaŝtwowo ŝcheczanŝkich ŝtarŝchich ja Čaŝku“ je ŝo hnydom ŝ wobŝamknjenjom wobrocziť

na „Druhi němiski evangelski zyrkwiny džen“ (2. deutscher Evangelischer Kirchentag.), kotryž so nětkole w Stuttgarcze sřhadžuje. Jeho słowa maja šo něhdže takle:

„Dleje hacž dvě lěcže cžata evangelski lud na fakoni wo dženjenju schule, šlubjeny w artiklu 146 wulkostatneje wustawy. Džo w nalěcžu 1920 dyrbesche wulkostatny šejm wo nim wuradžowacž. Hacž dotal njeje šo fakoni ani k 1. rasej cžital. Wěž pak njedowola dalšcheho nasadstorkanja. Šo by šo nasch lud tež snutštownje směrowacž mohł, dyrbi šo žadacž, šo šo wulkostatna wustawa šfóncžnje tež ja schulske naležnosće pschewjedže.

Je nusne, šo njepšchihódne wobštejnoseče, kotrež šu lědma hiščeže k pschenješenju, wošebje tež w naschich sakskich schulach, pschestanu. Šschescžanske woczehnjene evangelskich džecži nješme dale wjazy wohrožene byčž!

My woczakujemy, šo šo „Němiski evangelski džen zyrkwiny“ dorasnje ja to wustupi, šo šo wulkostatne schulske fakoni hnydom wudadža, a šo šebi rošbudnje žada, šo šo wulkostatna wustawa tež w tym, šchtož teje schule je, pschewjedže.

My šo dowěrimje na to spušchčamy, šo je evangelska zyrkej w jenej myšli ja to hotowa, šo dorasnje sastupuje prawa evangelskich starschich a šo schfita evangelske schule jako te ja evangelsku mlóžinu jenicžy šo pschihódžaje wufublanje.“

Š blifa a š dalofa.

Šně! Tole šlowo ma wjele na šebi a we šebi, zenje pak wjazy, hacž nětkole, hacž lěška! Šně! wone šu šame jedyn džak, kotryž dostawa tón, kiž je pilnje dželal. A šašo, žně žadaja šebi džak, šo šo džakuje tón, kiž žněje. Tole, wěšo, placži jenož tam, hdžež žnježar a žnějer wjedža wsche šo jeneho, kotryž dawa halle to poradženje, kotryž pschihotuje žně. Tutemu šo džakuja pšchi žnjach a po žnjach! Džakne wopory pschinješu jemu, Bohu, w modlitwach, šhěrľuschach, šfutfach, darach. Tajkeho džaka žadaju šebi tež te žně, kotrež nětkole šašo domojšhowachny, žada a šebi jeho cžim bóle, dokelž pschi wschěch njepšchihódny wobšejnosčach, tajke šu byle! A šašo runje te njepšchihódne wobštejnoseče, kotrež mamy w kraju a ludu, žadaju šebi lěška woščótu džak, wošebite wužiwanje tutych žnjow, wošebity a wošebny žnjowy džak! A to je tón, šo naschi ratarjo, wulžy a mal špóšnaja a dopóšnaja tu nusu w šastaranju se wschódnym šh'ebom we naschim ludu, tu nusu, kotruž woni nješnaja, Bohu budž džak, nješnaja. A k tomu dyrbja špóšnacž hiščeže něšchto: to wulke woczakowanje, kotrež nětkole w kraju a ludu wotpoczuje: woczakaja, hacž tola něhdže pomoz njepšchihódže, pomoznižy njepostanu, kotřiž š najmješšcha niz jenož se šlowom ale tež se šfutfom špřtaja pschewinycž tu nusu; — a šašo: woczakuja, hacž ta nusa wjetšcha njebudže, hacž to hiščeže hórje njepšchihódže. Nad ratarjemi by bylo, šo šo šejinja š najmješšcha tajžy, kotřiž pomhacž chzedža a špokojnosčž pschinjesčž do kraja a to psches šfutf, psches to, šo se šwójich žnjow jedyn džel, njech tež mašy, malicžki džel, tola pak jedyn džel wopruja ša dar wóznemu kraje, ša tych w naschim ludu, kotřiž wjazy šobu njemóža š nusu a teho dla podleža šwotštownje a snutštownje, ša tych, kotrymž njedošaha, šchtož maju a dostawaju, teho dla njedošaha, dokelž do žyła došahacž njemóže. — Tole njeje žana nowa myšl, kotruž tu tak wuprajamy, hdž najchim njedželškim šopjenkom žnjowy džakny šwjedžen šwječiny, njech tež se Šakškej nam hiščeže snata njeje. Tam pschi rašchich mješach w Šchlesšskej pak šu ratarjo š tajšim žnjowym džaknym dželom ša lud a kraj hižo na puczju. Wšcho jene drje napóšledku je, hacž jedyn mašy džel žyłe darmo dawáš abo jedyn wjetšchi ša placžiny mērneho cžaka. Ženož šo šo do žyła něšchto stanje — přjedy hacž šnadž je to psche pošdže! Na prakti-

ške štajene, by to rěkało, kóždy daj wot kórza žitneho pola mojedla jenož 5 puntow šorna darmo, wot bėrnow podobnje! Wšchlimy šebi, šo žaneho špomoznišcheho wužiwanja žnjoweho žohnowanja šo lědy hdy štalo je. — Wěšo, ša lichowanške placžiny — my prajimy lichowanške a wěmy derje, šo ratar pschiměrjenych placžinow šebi žadacž dyrbi! — lichowanške placžiny nješmédža do žyła a nješmédža pódla tajkeho pomozneho šfutfka žnjow mēštna a ruma namafacž. Wone kaža wscho a škaža tež wscho dobre, šchtož by šo tak wufufkowało a dokaža na wschěm pošledku tež to, šchtož je hiščeže nětkole šbytkne! Šně — žnjowy šwjedžen — žnjowy džak — džakny šfutf, to dyrbi byčž k nowemu dalšchemu žohnowanju! Duž, fak by to š tutym bylo? Šchto mēnišch ty? Abó radšcho: Ty cžinišch tola šobu. A cži, kotřiž tajke špomozne wězy rjaduja, tola pobrachowacž njebudža, hdž tu něšchto šradowanju budže! — A hiščeže něšchto! Nočžesch-li tónle špomozny šfutf ša nusny špóšnacž se štejnišchčža šschescžanskeje lubošče, wobhladaž šebi ras žyła wěž, šakž je, š žyłe praktiškeho štejnišchčža, špóšnawajo hrožaje štrachi a nusu, ty budžesch šnadž tež k temu šamemu pschihóčž, wono potom njebudže wjazy to šamšne! —

— **W šerbškim seminarje w Šrodžiščezju** bėchmy lěška pječžo (š. bohóšl. štud. Šartko-Nješwacžidški, Šandrika-Šuscžanski, Žencž-Šamjencžanski, Šjencž-Šjelecžanski a podpřšany). Naž loni šmy šo tež lěška se šerbškej rěčžnižy a š pscheloženjom do šerbščiny š knihi „ŠŠ praschenjow rošdželnych wučebow romšfokatholškeje a evangelskeje zyrkwoje“ šaběrali. Š grjekškeje do šerbškeje rěče šmy 1. list šwj. Šetra pscheložili a wufkladowali a we šerbškim Nowym Šakonju šmy hiščeže 2. list šwj. Šetra, list šwj. Šudascha, Šaposholške šfutfi a list šwj. Šawola na Šilēmna cžitali. Šopoldnju šmy w katechismje dale 3. a 4. hawpššchfufu rošpominali a po wječeri cžitachny potom wschědnje w „Domjazym předarju“. Š. Šandrika džeržesche w Šrodžiščezju šerbšku a němšku woltačnu šlužbu a my drušy šmy, š džela kóždu njedželu, předowali w Šrodžiščezju, Šudyššinku, Šbjelštu, Šlinakalje, Šoršchizach, Ššporku a Šwufrancžizach a to pschezo, š wufšacžom Ššporka, šerbški a němški. — Čžak šerbškeho šeminara bē nam wschitškim najrješšchi a najpomučnišchi a ša to, wošebje pak ša psches mēru dobru a pschecželnitow pschijimu, tež tu naschemu wóžerjej, š. š. lic. Šróšakej, nanajwutrobnišchi džak wuprajimy. **Šiota**, bohóšl. štud.

— **W Šetšizach** šwječži, kaž hižo naspomjēne, Šubiške Šustab-Šdolšowe towarštwó dženzka šwój lětni šwjedžen. Šopoldnju 1/3 hodž. budže němška šwjedženška Šoža šlužba; předowanje smēje š. duchowny Šüller-Šudyšški. Šyrkwiny šhór budže špěwacž. 1/5 hodž. je šhromadžišna we „Šwinowej kicži“; tam smēje šlowny pschednoschł š. šaral Šottlieb-Šodenbachški. Šo Šožej šlužbje šbėra šo šollekta ša šhudej hornošchlesšskej wošadže Šnhalt a Nowy Šerun, pschi šhromadžišnje we „Šwinowej kicži“ ša wošadu Šošendorf pola Šodenbacha.

Tež žně!

Wo evangelskim šbudžowanju a šibanju w Ruškej, wo kotrymž tu tež hižo pišachny, dostawamy pschezo wjazy a drobnišchich powješčow. Šowjeda šo nam wo wulškim šbudženju we Šladiwostoku a druhich mēštach a wšach. Žyly kraj je lačžny po evangelionje a žada šebi evangelistow. Ššcželcže nam šwědkow š Europy! tak pschivolaja nam š ašiškeje Ššibirškeje. We Šladiwostoku pschitšhadžēja na 6000 wošobow k šhromadžišnam. Druhi evangelista, w Ššibirškej šfutfowazy, pišche: Na 1000 wobrocžennych buchju šobustawny; wjele jich tu hiščeže je, kotřiž šu šwólniwi, ša Šesufšom hicž. Žyłe wšy wobrocžichu šo k temu Šnjesej.

W jennym wokreju mějachmy našeto 13 wožadow, nětkole we smnje šu to tam hižo 39. Boži skutk šo radži. Sacnosć ludži, kotřiž wěrnosć pytaju, je njewuprajnje wulka! Pola šu běle a swate k žnjam! Žnježarjow je tam trjeba! Těho dla šo modlcje! — W Hevalu bě njedawno konferenca; w pscherěsku bě tam 3000—4000 wopytowarjow, jene popoldnje, w Ohlazyrkwi, šamo 6000—8000. — Runje tak pische ewangelista, kiž na kupje Dago džela wo podobnym ewangelskim hibanju, kotrej je šo tam w jeho wokreju sapočalo. Přenja bě katolsta holza se wšh, kotraž k njemu pschidže. Wona pytasche a namaka mēr s Bohom. Někotre dny posdžišcho pschidže jich 23 wožadow; tež tute namakachu mēr pod kšizom Jesukowym. S tuteho spocžatka bu šbudžowaze hibanje.

Snate je, šo buchu wěrzaz pschescžehani w Ruskej. W tutym řudži jedyn Ruša takle: Wojowanje mjes bolschewikami a nabožinu je šo s dorasnym a s widomnym dobyčom nabožiny škóncžilo. Škóncžnje šu šo bolschewikojo pschescžhanja wěrzazych wostajili. Tež stara ružowka orthodoxna žyrkej je hluboke, smutskne hibanje mēla; je šo bóle kšescžanska a šwobodna scžinika. Měšnik dyrbi šebi šwoju wschědnu potrebu se wschědny m dželom warbowacž. W Pětrohrodže je jenož smutka ružowkeje žyrkujje na 100 nabožnych bratrowstwow nastalo. —

Ružowka je wjele hóršcheho pschětraka — a pschětrawa hiščeje jara řrudneho. — Dyrbi to tež pola naš hiščeje wjele hórje pschidže? Abó tak a hdy budže šo naš lud šbudžicž dacž se šaklepjenosče, litwosče, njewěry, šbudžicž s hrěchow a tórnosče?!

Šchtó dyrbi s knjesom byčž!

Tón, kiž je najbohatiči? Ně! Bohatstvo cžini wutrobu twjerdu. Žadny bohatty njemóže prawje šacžuwacž, tak šo to potrebnemu dže.

Tón, kiž je najmózniči? Ně! Pschetož žaneho njeje, kotryž njeby, mozy mějo, tute ras njewužitnje wužiwat.

Tón, kiž je najwjažy wuknyk? Ně! Tajki njech wucži, a njech njeknježi! Wjedjenje nadutwa, a šchtóž do šebje šameho wjele džerži, je hubjenny pastyr.

Abó tón, kiž šebi najmjenje ša tym požada? Tón najmjenje! Šo šu cži, kotřiž šu s dawna šem s wjetšcha s knjesom byli a šu wschudžom šwět se řrudobu napjelili.

Abó dyrbjal tón, kiž ma wscheho dosčž a šebi wscho popšhecž móže, tón přeni byčž se šwojim hešlom: „Popschej žiwjenje šebi a druhim!“ Tajžy šu jenož po špodobanju njedocžinkow; tucži mājaja potom dobry čžaž, drušy cžim hubješči.

Ně, šchtóž dyrbi s knjesom byčž, tón budž řhudy a s maka! Něbudž wucženny, tola pak rošumny! Něhladaž ša cžescžu, ale budž hotowy, šo wscho hanjenje šnježy! Něměj žiwjenje lubo, ale budž šwólniwy, žiwjenje ša jemu doměřjennyh woprowacž! Nědaj šebi šlužicž ale budž se šlužobnikom druhim!

Špodžitwnje malo je tych knjesow, kotřiž maju s tutech pocžinkow dwaj abó šamo jedyn. Tola jeneho je, kotryž wschitko w šebi šjednocžesche!

Šdžež Jesuř řhrystuř je s knjesom nad cžlowjekom, domont, šwójbje, wšh, wožadže, towarštwje, mēscje, kraju, tam njeje nišy wjažy a tež niz starosče a bojosče; tam je kaž w paradisu.

Tola, šchtó to wěri, šchtó to wě!? Čžert cžini wscho, šchtóž móže, šo by tutu jenu wjeřeku powjesčž šacžerik a njemóžnu scžinik. Těho dla na tebi, o cžlowjecje je, šo šebi ju njedacž wsacž ani tež škafčž, ale šo ju pytasč, pschijimasč, šo šo jeje cžinjeř scžinisch!

S knjesom budžesch tak najpředy na šebi šamym a tak dale a bóle na wjele, njech šy to na wšhokim mēstnje žiwjenja abó niz!

Prawy šastupnik.

W pschedsalu jeneho prawišnika cžakasche wjele ludži, kotřiž běchu pschischli, šo bychu šebi wot tuteho šlawneho muža w tej abó tannej naležnosče radžicž dawali. Ale te wězy móžachu šo jeno pomalu wotwivacž. Šo dolho trajesche, předy hacž šažo jedyn s řecženiščeje stwy wustupi a jeneho drugeho do njeje pschcžichu. Čžakazym bu čžaž řnjercž dolhi.

Ras tón wucženny šam wustupi a psches šyly čžakazych džesche. Šnydom šo někotři šřhroblichu, jeho naležnje prošycž, šo by jich tola bóršy šlyšhecž čžyř. Wón jeno wotwobarazy pokiv s ruku scžini.

Pschi durjadž pak štejesche hiščeje jedyn, kiž žaneho šlowa njerjekny, ale jeno papjerku pschepoda.

Šsudnik cžitasche a s řkótka řjekny: „Wot wjeho šyna. Wóji šyn ša Wař prošy. Bójče hnydom šobu!“

Duž wokolostejažy, kotřiž to šlyšchachu, mjes šobu džachu: „Daj, to dawta šo myšlicž, šchtóž šo s jeho šynom šnaje, temu wón hnydom pschecželnitwe woblicžo cžini, a tón to předy dže.“

Nó, luby cžitarjo, daj namaj wot tuteho wusteho cžakanšeho šala naju myšle na wjele wjetšchi šložicž. Ššto mēnišch, tak wjele cžlowjekow řóždy džei pschod Bohom cžakaju, šo bychu jich proštwy wuřlyšchenje namakale? Nějšmój mój wschědnje tež mjes tutym cžakazym? A hdyž k wuchej Wótza klineži: „Šstwojeho lubeho Šsyna dla nje wuřlyšch!“ tam šo hnydom Wótza wutroba wobrocža. Duž postarajmój šo jeno, šo šo se šwojim řředkom prawje šejnajemój a šo mamój jeho ša pschecžela! Nichtó tak rady pschecželstwo njecžini s řhudym hrěšnikom, kaž Boži Šsyn. Wny cžlowjekojo pošnatwany to psche malo a njerađujenny šo dosčž nad tym, tak wutrobnje naš wón lubuje.

Prořymy-li šwojeho Boha wo něšcto ša naš šamych, dha wón to rady šlyšchi. Prořymy-li jeho wutrobnje ša druhich, dha jeho to hiščeje bóle hnuwa. Ale hdyž jeho luby Šsyn ša naš prošy, dha njemóže wón tčjku proštwu šapowjedžicž.

Šhubjenny.

Pschod něhdže 14 lětami s řeki Člyde w řendželškej cželo nješnateho mlodeho muža wucžezechu. W dybjaku jeho laza namakachu papjerku se šlowami: „Njeprašhecče šo, šchtó šym. Moje žiwjenje je bješwuzitne šhubjene. Ša wumru jako wopor wopištwu.“ Polizija pak tola, kaž šo šlyšcha, namakanu cžela wosjewi, a nětko šo to hřóšne šta, šo niz mjenje dyžli 203 listow nješbožownych šarschich dōidže, kotřiž wschitžy wo wožadowe wopiřanje morwego prošchachu: wōni wschitžy šyna, bjes šlěda šo minjeneho, parowachu, wo kotrymž móžachu wěricž, šo mohł šwojemu žiwjenju řonz scžinicž, njech bě to wopištwu, jebatšeho hracža abó řajlichžkuli hrěchow dla, kiž běchu jeho do haniby a nješboža štorcžile a jemu žiwjenje šhóršchile. Na řajku polnosčž řakosče a wutrobineje tychnosče dawta nam tale bohata licžba wosjewjenjow myšlicž, a kaž wjele šylšow šu wbošy šarschi tamnych 203 šhubjennyh šynow dyrbjeli wuplakacž! Wějsče bě tak někotři tuchle „šhubjennyh“ s najřenišchimi nodžjemi a wocžakowanjemi do žiwjenja wustupik, hacž škóncžnje. řnano wot lořkomyřlnych towaršchow šawjedženny, na rošbitkach šwojeje řódže psche pošdže bjes wuzitka šhubjene žiwjenje wobřarowasche.

Šistowanje.

W. M. w R. ša 18. p. Tr. — B. w B. ša 19. p. Tr.

Šamolwity ředakřor: řarat Wyracž w Wōřacžizach.
Čžitčž a řaklad: Šmolerjeř řnibicžičšcžejnja, řap. řrudstwow
s wobnř. řak. w Čudžicžinje.